

CSORDÁS KATA

Örök apály

Jó lenne úgy kikeveredni ebből az évszazból,
hogy nem okozok maradandó kárt.
Ha a világ átállítható, nem lesz semmi baj.

Tudom, hogy a fák kitesznek majd magukért,
a vizek pedig újra elcsendesednek,
a szárazföld visszaköveteli az elcsatolt területeket,
a homokban gyökeret ereszt a fű.

A dagály ellenem dolgozik,
de ha két áramlat kioltja egymást,
nyert ügyem van.
Egy sziklára állva jelölöm ki
az új földrajzi egység körvonalaait:
ez tómeder lesz, ez tölgyerdő,
az meg ott szántóföld, legrosszabb
esetben hínár szagú mocsár.

Cím nélkül

Ülünk egy teraszon egy galéria előtt
záróra után árnyat adó fák alatt valamitől
mindig mámorosan tűző napon
egy időtlen város holt terében
a zárt kertek felől a hullott gyümölcs
szagát hordja a szél
a lonc csatát vesz ellene

Nem is sejtjük hogy valamivel korábban
vagy valamivel később
egyik pillanatról a másikra megszűnhet

létezni az orr fintora egy enyhe beszédhiba
egy összetéveszthetetlenül vastag hajfonat
és hiába szedelőzködnénk már
soha nem érünk oda ahova készültünk

Mellékszereplők

Puritán reggel semmi pompa
egy történet perifériáján ébredünk
az ablakból nézzük hogy a napfény
éppen a szomszéd kert széléig ér
így vesszük észre a pillangósvirágúak
között megbúvó természetvárat
onnan indul minden

Mögöttünk a szoba részleteiben kidolgozatlan
üres teáscsészét emelünk a szánkhoz
először csak a rovarok őrült futkosása tűnik fel
a fegyelem teljes hiánya aztán a hajszaálsrepedés
ami pillanatokon belül szakadékká nő
mire elér minket a robaj elnyeli amit mondasz
de a történet szempontjából úgysincs jelentősége